

Тогава нѣчий гласъ се обаждаше въ него: това е наказание божие. Трѣбва да търпишъ.

А другъ гласъ отвърщаше: Защо да съмъ виновенъ? Ако той не бѣше тъй лакомъ — и до сега да си е билъ живъ и здравъ. Ако не ме подпираше съ нечестивоститѣ си — и азъ не бихъ избралъ този пътъ. Той мислѣше да ме разсипи съ съблазънъ, азъ му отвърнахъ съ насита. Който си служи съ грѣховность — гроба му е отплата. Който си дири гроба — земята сама му се разтваря.

— Не си виновенъ, — отвърщаше други гласъ.

Тоя гласъ му даде сила и Мъглата си отдъхваше.

Денонощно Петко Мъглата се мъчеше да оправдай себе си. И макаръ да се изкарваше невиненъ — мъката му разтѣше.